

JUDE DEVERAUX

**Mé srdce
si tě
najde**

Mé srdce si tě najde

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jude Deveraux

Mé srdce si tě najde – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Mé srdce
si tě
najde**

**Mé srdce
si tě
najde**

JUDE DEVERAUX

 BARONET

Copyright © 2023 by Deveraux Inc
Translation © Daniela Čermáková 2023
Cover © Martina Černá 2023

ISBN tištěné verze 978-80-269-2153-0
ISBN e-knihy 978-80-269-2154-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2155-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2197-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

1

Březen 2020

Henrietta Wilmontová právě seděla na letišti v Kansas City, když poprvé uslyšela o lockdownu.

Čekala na svůj další let, a tak si koupila dva časopisy, oba o vaření, a začetla se do nich. Uvažovala, že by navštívila Portugalsko a zjistila, jak dělají to svoje *pastel de nata*.

Jelikož měla kvůli letadlu ztlumený telefon, neslyšela příchozí zprávy. Když se podívala, našla šest textovek od své sestry Alicie. Každá začínala slovy napsanými velkými písmeny jako „URGENTNÍ“ a „DŮLEŽITÉ“.

Etě se prudce rozbušilo srdce. Jistě se stalo něco příšerného. Alicii? Nebo snad jejímu manželovi?

Prosím, hlavně ať nejde o jejich dceru Nolu. Etta se nadechla. Musí to být jejich otec. Nechala ho doma na venkově v Pensylvánii, samotného v obrovském domě, a určitě spadl ze schodů. Všechno je to její chyba.

S třesoucíma se rukama vytočila Aliciino číslo. „Co se děje?“ zašeptala.

„V Kalifornii vyhlásili lockdown.“

Etta neměla tušení, co to znamená. „Je Nola v pořádku? A Phillip? Jde...?“ Zaváhala. „Jde o tátu?“

„Všichni jsou v pohodě,“ ujistila ji Alicia. „Zdraví. A máme v úmyslu tak zůstat.“

„Co to znamená?“ Etta mluvila čím dál hlasitěji.

Alicia byla psycholožka a byla zvyklá jednat s lidmi, kteří se ocitli v krizi. Nasadila svůj klidný a starostlivý hlas a vysvětlila jí, že po celém světě se prudce šíří nějaký virus. Nejhuř ho snášejí starší lidé a povídá se, že je skoro okamžitě zabije. Lidé mají nařízeno nestýkat se s nikým kromě nejbližší rodiny. Lockdown bude platit minimálně dva týdny.

Etta se tolik ulevilo, že je její rodina v pořádku, že ji trocha izolace nerozhodila.

„Společně to zvládneme,“ řekla své sestře. „Naučím tě vařit i něco jiného než jen těstoviny a –“

„Ty to nechápeš. Nedostaneš se sem. Hranice státu jsou uzavřené.“

„Ale můj let –“ S telefonem u ucha přešla Etta k tabuli s odlety. Její let byl zrušen. K dispozici byly jiné lety, ale žádný do Kalifornie. „Půjčím si auto a přijedu. Jak daleko je to z Kansas City do L. A.?“

„Etto.“ Alicia znovu promluvila svým terapeutickým hlasem. „Nemůžeš sem přijet a nemůžeš jet domů. Nechci, abys seděla v letadle se spoustou dalších lidí. Musíš zůstat v Kansasu.“

Etta se rozhlédla po letišti. Nebylo moc velké a kolem sebe viděla další tváře, které vypadaly stejně zmateně jako ta její. „Nemůžu přece zůstat na letišti dva týdny!“

Alicia zapomněla na svůj profesionální tón a stala se z ní panovačná mladší sestra. „Jdi do hotelu! Sežeň si

nějaký, kde mají i restauraci, a zůstaň tam tak dlouho, jak tohle bude trvat.“

„Táta potřebuje –“

„Ten je v pohodě. Mluvila jsem s ním. Řekla jsem mu, ať okamžitě zajde do obchodu a nakoupí si, hlavně mražené jídlo.“

„Než jsem odjela, naplnila jsem mrazák,“ namítla Etta. „Moc prostoru už tam nezbylo.“

„Pak si může koupit zubní pastu a toaleták. Cokoliv. Jde o to, že se o sebe dokáže postarat. To o tebe mám obavy. O koho se teď budeš starat?“

Etta se rozesmála. „Najdu si nějaký hotel s lázněmi a budu chodit na masáže a kosmetiku. Bude to fajn.“

„To doufám. Zkusím ti na internetu najít nějaké ubytování. Ty udělej to samé a zavolej mi.“

„Jasně,“ řekla Etta a ukončila hovor.

Vedle ní stála starší žena a obrátila se na Ettu. „Nechtěla jsem vás poslouchat, ale měla byste vědět, že v půjčovně nezbyla žádná auta. Moje vnučka mě tu vyzvedne a odveze domů. Můžeme vás svézt do Kansas City. Snad si tam najdete nějaký hotel.“

„Děkuju vám. Něco si zamluvím.“

„Ach. Už musím jít.“ V ženině hlase se ozvala naléhavost. Zamávala na mladou, zachmuřenou dívku, která k nim pospíchala. „Pardon, ale Rachel nikdy nebyla moc trpělivá. Ani jako malá.“ Vypjala se v rameňou, jako by se připravovala na bitvu, a postavila se před svou vnučku. „Odvezeme tuhle ženu do nějakého hotelu.“

„Jenom si vezmu zavazadlo,“ řekla Etta.

Mladá žena sjela Ettu pohledem, jako by byla plná chorob. „Na další kufr nemáme místo.“

Ettě poprvé došla vážnost toho, co se právě dělo. Pokud byla Kalifornie uzavřena, jak dlouho potrvá, než ji

budou následovat další státy? Lidé kolem nich se nyní pohybovali rychle a atmosféru naplňovala panika. Přijde o odvoz kvůli zavazadlu? Měla s sebou příruční kufřík a notebook, takže bude v pohodě.

„To je jedno,“ prohlásila Etta. „Můžu jít hned.“

„Nemůžeme –,“ spustila mladá žena.

„Rachel, prosím,“ přerušila ji její babička.

Rachel zdráhavě, s výhružným pohledem, krátce přikývla. „Budete sedět vzadu.“

„Jsem ráda, že nemusím do kufru,“ zamumlala Etta a následovala je ven. Cestou nic neřekla. Ani se nezeptala, jestli jsou tam, kam mají namířeno, nějaké hotely.

Jak ujížděly, budovy byly čím dál vyšší. Vypadalo to, že mají namířeno do centra. Dobře. Tam už si nějaké ubytování najde.

Dostala zprávu od Alicie.

Zatím jsem nic nenašla. Hotely se rychle plní. Obchody s potravinami jsou prázdné. Pronajmi si nějaký byt, pokud můžeš. Udělej cokoliv.

Právě se nacházely v obytné čtvrti, která představovala směsici historických budov a novějších staveb.

Rachel zajela ke straně a zastavila. „Dál už vás odvézt nemůžeme.“

„Rachel,“ ozvala se její babička, „vezmi ji do nějakého hotelu. Není odsud. Může –“

Rachel přimhouřila oči. „Zřejmě jsi neposlouchala zprávy. Tahle nemoc zabíjí každého ve tvém věku. Jsi v obrovském nebezpečí. Každou vteřinu, co jsi v kontaktu s někým cizím, jsi v ohrožení života.“ S tvrdým pohledem se zadívala do zpětného zrcátka na Ettu.

„Zmizím odsud.“ Etta popadla rukojeť kufříku na kolečkách, vystoupila a pak se naklonila do vozu. „Mohly byste mě nasměrovat do nějakého hotelu? Já –“

Rachel vyrazila tak rychle, že Etta musela uskočit, aby ji neuhodily otevřené dveře. Zavřely se, když se auto vyřítilo z obytné čtvrti.

Etta stála na chodníku ve městě, v němž ještě nikdy nebyla. Co má teď dělat?

Otočila se kolem dokola. Žádný hotel v dohledu. Ani nápisy o možnosti pronajmout si nějaký byt. Rozeznala pár menších obchůdků, ale ty byly zavřené.

Horší bylo, že okolo nebyli žádní lidé. Měla dojem, jako by se ocitla v nějakém sci-fi filmu, ve kterém přiletěla vesmírná loď a odvezla všechny pryč.

Vytáhla telefon, spustila navigaci a zeptala se, kde je nejbližší hotel. Jenom o míli dál. Pokusila se udělat rezervaci, ale podle webovek měli plno. Možná ale jen nepřijímají hosty přes internet.

Etta vykročila směrem, kterým ji vedl telefon, ovšem žádné ubytovací zařízení nenašla. Měla v plánu prosit a žádonit. Lidé ze Středozápadu byli známí svou milou povahou, takže se jí možná podaří přesvědčit je, aby jí dali nějaký pokoj.

Jenomže neviděla žádné hotely, žádné otevřené obchody, jenom pár aut. Dvakrát mávala na řidiče, aby zastavil, avšak bez úspěchu.

Zavolala otcí a zeptala se ho, jak se mu daří. Tvrdil, že je v pořádku, současná situace mu starosti nedělala, a slíbil jí, že bude pravidelně jíst a nebude ponocovat. Uchechl se do telefonu. „To ty nám děláš starosti,“ prohlásil. „Nemáš žádná kuřátka, která bys mohla opečovávat, co budeš teď dělat? Dej mi vědět, až seže-neš nějaké ubytování.“ Slíbila mu, že zavolá, a pak se rozloučila. Introverty, jako byl její otec, nějaká izola-

ce nevydělala. Vlastně pochybovala, že si toho vůbec všimne.

S povzdechem se rozhlédla. Pořád kolem neviděla žádné lidi. Vykročila tedy dál.

Možná jsme měli poslouchat zprávy, uvažovala. Když byla Etta doma, ráda strávila po dlouhém dni se spoustou lidí klidný večer se svým otcem. Četli si nebo pracovali na zahradě a vařili. Oba nesnášeli programy v televizi, takže pokud se na něco dívali, býval to nějaký starý film. Thomas zbožňoval westerny a Etta ráda sledovala černobílé filmy ze čtyřicátých let.

Jelikož Etta nepracovala už celé týdny, neslyšela o strachu, který virus působil.

Etta se znovu zastavila a rozhlédla se. Po levici měla hezkou uličku se vzrostlými stromy a starými domy. Možná by mohla zaklepat na nějaké dveře a poptat se. Snad by jí někdo dal aspoň sklenku vody. Měla hlad a žízeň a začínala si dělat starosti.

Minula čtyři dokonale udržované rezidence a pak se zastavila. Před ní stál ten nejkrásnější dům, jaký kdy viděla. Někteří lidé se rozplývali nad viktoriánskými budovami s jejich věžičkami a arkýřovými okny, ale Ettin vkus byl jednodušší, mnohem jednodušší. Poznala, že tento dům je postaven v italském stylu. Byl dvoupatrový, s plochou střechou a třemi vysokými, úzkými okny v druhém patře. Přízemí lemovala veranda rozbihající se do obou stran, s pěkně zdobenými úzkými sloupy. Hlavní dveře byly dvojité a natřené sytou námořnickou modří.

Etta tam stála, zírala na dům a obdivovala ho. Byl jednoduchý, a přesto nádherný.

Přední dveře se otevřely a ven vyšel muž s tácem, na němž stál džbánec. Byl starší, kolem sedmdesáti, možná víc, ale jeho tvář byla bez vrásek a s úchvatným

knírem. Byl už prošedivělý, ale stále v něm zbývalo pár tmavých vousů.

Trvalo celou minutu, než Ettě došlo, že ji pozoruje a že ona na něj zírá. „Ach,“ vyhrkla. „Pardon.“ Odvrátila se, aby vykročila dál po chodníku.

„Přidáte se ke mně?“ zeptal se.

Etta zaváhala. Měl milý hlas. Od dětství ji však učili, že všichni cizí lidé mohou představovat nebezpečí.

Zdálo se, že pochopil. „Jsem tu sám.“ Odložil tácek na stolek mezi dvěma křesílky. „Chůva, kterou mi najal syn, aby se o mě starala, dnes nedorazila. Nevíte, jak pustit pračku? Netuším, kde je nějaká ždímačka, a nenašel jsem žádnou prádelní šňůru.“

Etta se rozesmála a pomyslela si, co může lidi spojit víc než smích? „Čirou náhodou nevíte, kde by byl nějaký hotel?“

„Můžu se podívat do telefonního seznamu.“

Tento druhý anachronismus ji rozesmál ještě víc.

Zazubil se na ni. „Mám čokoládové bocháanky, které jsem právě vyndal z trouby, a studenou citronádu. Sám jsem ty citrony vymačkal.“ Naznačil, jak používá jeden z těch vysokých, starodávných lisů.

Etta měla jeden doma. Tenhle muž byl podle jejího gusta.

Zvedl velký, tlustý bochánek a zakousl se do něj.

To byla poslední kapka. Odtáhla kuffík po krátké cihlové cestičce a pak vystoupala pár schodů na verandu. Muž byl vyšší, než se domnívala, a starší. Vypadal pobledle. Přese všechno jeho vtipkování o „chůvě“ poznala, že nejspíš opravdu potřebuje pomoc.

Mávl rukou, aby se posadila do křesílka na druhé straně stolku, a pak se usadil do druhého. „Poslužte si,“ nabídl jí.

Zhluboka se napila citronády a právě pořádala druhý bochánek, když řekl: „Já jsem Henry Logan.“

„Henrietta Wilmontová,“ odvětila. „Ale všichni mi říkají Etta.“

„Jsme dva Henryové.“ Kývl na její zavazadlo. „Co vás přivádí do Kansas City? Nebo jste měla letět někam jinam?“

„Měla.“ Pustila se do vyprávění o své sestře, která získala práci v Pasadeně a přestěhovala se tam. „Moc mi chybí! Víím, že už není v módě, aby širší rodina žila pohromadě, ale nám to vyhovovalo. Táta a Alicia a její manžel Phillip a jejich dcera, miláček Nola. Všichni jsme bydleli v jednom velkém, starém domě a vycházeli jsme spolu skvěle. Já jsem vařila, Phillip uměl všechno opravit a táta se staral o cokoli, co souviselo s čísly. A Nola... No, díky ní jsme si připadali stále mladí. Když se před šesti měsíci odstěhovali, táta a já jsme...“ Etta se odmlčela. „Omlouvám se, že tolik žvaním.“ Vstala. „Moc vám děkuju za občerstvení. Mohl byste mě nasměrovat do nějakého hotelu?“

Henry se ani nehnul. „Denver.“

„Prosím?“

„Vyrostl jsem v tomhle domě. Postavil ho můj prapradědeček v roce 1874. Když jsem se oženil, nastěhovali jsme se sem s Marthou. Náš syn, Ben, tu strávil celý svůj život. Bydlel tu i se svojí ženou Caroline. Je to architektka a starou stodolu vzadu proměnila v dům pro mě.“ Vzhlédl k Ettě s očima plnými smutku. „Ale pak dostala práci v Denveru. Byla to pro ni životní šance. Čeká miminko a každou chvíli má porodit. Holčičku.“

Etta se znovu posadila. „Ach.“ Nadechla se. „A vy žijete tady.“

Přikývl. „Obávám se, že na velkoměstské mrakodrapy nejsem stavěný, jak fyzicky, tak mentálně.“

Pochopila, co všechno tím myslel. „Vaše vnučka nebude vyrůstat v tomto úžasném domě. A vy ji neuvídíte každý den.“

„Ne, neuvídím.“

Etta promluvila sotva šeptem. „Prodají pak dům?“ Oba věděli, že má na mysli, až Henry zemře.

Otevřel ústa, ale pak nic neřekl. Jen přikývl.

Chvilku seděli mlčky. *Celé generace vyrůstající v jednom domě*, pomyslela si. *A teď to skončí.*

Jako by mezi nimi proběhla vlna smutku a pochopení. Oba v poslední době prodělali velké životní změny. Ani jeden z nich nevěřil, že jsou to změny k lepšímu.

„Ben mi volal před hodinou,“ řekl Henry. „V zemi se všechno uzavírá, dokonce i obchody s potravinami. Lidé panikaří. Jsou vyděšení. Nemyslím si, že tu najdete nějaké ubytování.“

Etta si představila, jak spí na lavičce kdesi v parku. I když bylo dneska hezké počasí, pochybovala, že březnová noc v Kansasu bude teplá a příjemná.

„Mohl bych vám nabídnout práci?“ zeptal se.

Podívala se na něho. „Mám být chůva?“

„Přesně tak. Dům je prázdný.“ Hlas se mu trošičku zadrhl osamělostí. „Bude váš. Já budu v domku, který mi navrhla Caroline. Nejsou tam žádné schody.“ Nadzvedl obočí. „Neříkala jste, že umíte vařit?“

Usmála se. „Umím. Nic moc nóbl, ale chutná to dobře. Posledních pár let jsem pracovala s jedním člověkem ve food trucku. Lester zbožňuje změny, a tak jsme byli docela kreativní.“ Zamračila se. „Zaškobrtl o kousíček lega svého vnuka a zlomil si nohu. Zavřel podnik na celé léto, takže nemám co na práci.“

„A proto jste vyrazila na návštěvu za svou sestrou.“

„Ano.“ Povzdechla si. „Ale teď se tam nedostanu.“

„Zůstaňte tady a vařte mi. Já se postarám o praní, pokud mi pomůžete pověsit prádelní šňůru.“

Netušila, jestli žertuje, nebo ne, ale na tom nezáleželo. Stejně neměla moc na vybranou.

Nicméně se bála toho, jak Alicii poví, co má v úmyslu. Její sestra určitě řekne: „Chceš se nastěhovat k nějakému chlapovi, kterého ani *neznáš*?“ A poví jí to tím svým hlasem „jak jen jsi mohla provést něco tak stupidního“.

Podívala se na Henryho. „Možná bych mohla...“ Kývla k domu.

„Podívat se dovnitř? Ujistit se, že nejsem nějaký psychopat?“

Snažila se nesmát, ale nepodařilo se jí to. „Co vy víte, třeba patřím ke klanu Benderových.“

Henry se rozesmál, až se za břicho popadal. V sedmdesátých letech devatenáctého století žila v Kansasu rodina sériových vrahů jménem Benderovi. Hosté se ubytovali v jejich hostinci, načež byli zavražděni obzvláště příšernými způsoby. Rodina pak jejich těly pohnojila svou zahradu. Poté co byly jejich příšerné skutky odhaleny, začali být známí jako Krvaví Benderovi. Navzdory tomu, že po nich pátrala spousta lidí, unikli zatčení. Žádný z členů rodiny nebyl nikdy nalezen.

„Koukám, že máte ráda historii stejně jako já,“ prohlásil Henry. Oči měl plné radosti, jako by našel svou novou nejlepší přítelkyni.

Etta se usmála a následovala ho dovnitř. Dům nevypadal tak, jak očekávala. Možná viděla příliš mnoho historických sídel, kde se majitelé snažili držet dané doby. V Henryho domě se však nenacházely žádné tvrdé pohovky ze žíní, žádné krajkové závěsy, ani ozdobné porcelánové dekorace.

Hezká vstupní hala byla natřená světle modrou barvou. Vpravo a vlevo se nacházely dva malé obývacíky. Jeden představoval pohodlný televizní pokoj s gaučem s květinovým potahem. Ten vpravo byl formálnější. Byly v něm japonské tisky a asijské dřevěné doplňky.

„Pokoje jsou nádherné. Moc se mi tu líbí.“ Kývla na lakovanou skříňku. „To je Carolinina práce?“

„Ach ano. Žila rok v Japonsku a koupila tam pár pěkných kousků.“

Dál vlevo se nacházela ještě formálnější místnost. Byla veliká, s obrovským vestavěným arkýřovým oknem se širokým sedátkem. Byla vybavená modře a bíle, jako na nějakém venkovském sídle.

Na každém možném povrchu stály zarámované fotky, kresby či dokonce obrazy Henryho rodiny. Jednu z nich zvedla. „To jste vy a vaše žena?“ Přikývl. Martha a Henry se spolu smáli. Martha byla statná, silně vypadající žena, spíš pohledná než krásná. Ben byl roztomilý chlapec a vyrostl v hezkého muže. Zahlédla i svatební fotky jeho a Caroline. Byla to hezoučká blondýnka, ze snímku jako by vyzařovala její energie. „Nechte mě hádat,“ řekla Etta. „On je tichý a ona jako petarda.“

„Máte skvělý odhad.“

Když vyšli z místnosti, Etta očekávala, že Henry otevře dvojité dveře na druhé straně haly, ale nestalo se tak. Následovala ho k velkému schodišti. Vlevo se nacházela Carolinina pracovna, skvěle prosvětlená místnost s velkými okny. Všechno bylo dokonale ukližené. Skvěle zorganizované.

Henry se zastavil v hale. „Když Caroline renovovala dům, jediné zdi, které strhla na tomto poschodí, byly tamhle. Nacházely se tam čtyři místnosti vedle kuchyně se spížemi a schodištěm pro služebnictvo. Moje matka to tam nesnášela.“

„A co Martha?“

„Pokud vím, moje žena neměla tušení, kde je kuchyň.“

Etta se zasmála. „Takže Caroline ty čtyři místnosti přestavěla?“

„Ach ano!“

Když došli do kuchyně, Etta se překvapeně nadechla. O takové kuchyni vždycky snila.

Podél zadní zdi stál velký dřez, široká lednička a plynový sporák značky Wolf se šesti plotýnkami. Dvě trouby byly zvlášť. Do jedné by se vešel i patnáctikilový krocan a druhá byla menší a dala se rychle rozežhát. Nad tím vším visely otevřené police.

Před dlouhým pultem stál vysoký dubový stůl. Žádný nóbl ostrůvek s kamennou deskou, ale stůl, který vypadal, jako by byl hojně používán. Pod ním byly uloženy obří měděný hrnec a košík plný olejů a vína. V místnosti se nacházely dveře s okýnkem vedoucím ven do stíněné zahrady.

„Tohle je nádhera.“ Etta byla tak ohromená, že šeptala.

Vpravo stál další stůl, ale tenhle byl nižší, s bílými židlemi kolem. Kuchyň se dala používat zároveň jako jídelna.

Přejela rukou po vysokém stole. Tvořil opravdický ostrůvek. „Tohle je dokonalé.“

„S Benem se nám to líbilo. Poté co se oženil, často jsme spolu vařili.“

„Takže v tomhle se Caroline podobala Martě?“

„Je jemnější, ale jinak ano.“ Kývl k chodbě s velkým schodištěm. „Vy budete bydlet nahoře, ale obávám se...“ Nedokončil větu, ovšem pochopila ho. Schody mu nedělaly dobře.

Vyšla nahoru. V patře objevila čtyři ložnice, každá

měla vlastní koupelnu. Snadno poznala, že kdysi dávno tu bylo víc ložnic a nejspíš jen jedna koupelna, o kterou se dělila rodina i služebnictvo.

Jedna z ložnic byla přebudována na dětský pokoj s proutěnou kolébkou pokrytou bílou látkou. Pohled na ni Ettě připomněl, jak smutný musí být Henry, že jeho syn, snacha a vnouče tu nebudou žít.

Příliš dobře věděla, jakou prázdnotu člověk cítí, když nemůže každý den vídat lidi, které miluje.

Jedna z ložnic se jí líbila nejvíc. Nacházela se úplně vzadu v domě, nejspíš v bývalých pokojích pro služebnictvo. Ve třech stěnách byla zasazená okna a ve čtvrté dveře do koupelny.

Chvilí trvalo, než zahlédla úzká dvířka mezi okny. Vedla na malé, ploché místečko na střeše. Kolem okrajů bylo železné zábradlí. Podlaha byla kachličková a Etta si dovedla představit, jak tu stojí starobylý nábytek z týkového dřeva. Jako na nějaké výletní lodi z dvacátých let.

S úsměvem se vrátila do pokoje. Postel nebyla nijak zvlášť velká, ale byla stará a z mahagonu. V nohou stála starodávná truhlice. Tapety byly bílé se zeleným proužkem. Na zdech visely fotografie: náčrty Egypta od Davida Robertse, černobílá fotka kapitána sira Richarda Francise Burtona.

Mezi okny na druhé straně se nalézaly poličky plné knih. Byla tu knížka o dobrodružstvích od Davida Attenborougha a publikace od Geralda Durrella. *Zajímalo by mě, jestli byl někdy na Korfu?* uvažovala, jelikož právě tam Durrelovi žili.

Pokoj působil mužsky, takže předpokládala, že patřil Benovi. Samozřejmě se Henryho zeptá, zda si může vybrat tuhle místnost, třeba Benovi napíše, ale nejradši by bydlela právě tady.

Když Etta zaslechla hlasy, pospíšila si dolů. Henry stál u hlavních dveří a povídal si s mladou ženou držící obrovskou krabici plnou zeleniny. Byla velice pěkná, s kaštanovými vlasy a postavou jako přesýpací hodiny s úzkým pasem. Kvůli takové postavě ženy tráví roky v posilovně. Na sobě měla těsné džíny a košili s několika rozepnutými knoflíčky.

„Tohle je Freddy,“ prohlásil Henry se zjevnou náklonností. „Nosí mi jídlo.“

„Jenom čerstvé ingredience.“ Freddy zvedla krabici. „Mám to vzít do kuchyně?“ Jako by Ettu považovala za paní domu.

„Jistě. Kde jste to všechno sehnala? Slyšela jsem, že obchody jsou skoro prázdné.“

Freddy odložila krabici na ostrůvek. „Mám velkou zahradu, ale ještě je docela brzo, takže jsem zašla dozadu do pár... no, do několika obchodů a poptala se chlapců z dodavatelských společností.“ Zatímco to říkala, předklonila se. Zjevně měla na mysli, že díky svému těsnému oblečení získala pár prvních kousků z dodávek.

„Dělám, co můžu.“

Etta pohlédla na krabici. Drobné bobule, pomeranče, lilek, cibule a balíček zelených fazolí a další. „Tohle je úžasné. Mokrát děkuju.“

Freddy se obrátila na Henryho. „Všichni jsou v pohodě?“

„Ano. Caroline má těsně před porodem.“

„Vsadím se ale, že pořád pracuje.“

Henry se usmál. „Jistěže. V porodnici bude mezi stahy kreslit.“

„A Ben jí bude držet blok,“ dodala Freddy.

„Pro ni cokoliv,“ odvětil Henry.

Freddy se k němu otočila zády a věnovala Ettě vážný pohled, jímž jí dala najevo Henryho smutek a osa-

mělost. „Musím běžet. Čekají na mě další tři klienti. Uvidíme se příští týden.“

Znovu se zadívala na Ettu, která přikývla. Ano, o Henryho se postará.

Freddy zkontrolovala hodinky. „Už je docela pozdě, jestli to chcete všechno stihnout do šesti. Pozdravujte ode mě Sophii.“ S tím Freddy vyšla z postranních dveří.

„Co se děje v šest?“ podivila se Etta. „A kdo je Sophie?“

Henry jí chtěl odpovědět, ale pak potřásl hlavou. „Uvidíte později. Právě teď vám musím něco ukázat.“

Následovala ho chodbou do místnosti se zavřenými dveřmi. Když je otevřel, zalapala po dechu. Byla to knihovna. Opravdická, božsky vypadající *knihovna*. Tři ze zdí byly pokryté políčkami barvy medu od věku a používání. Vedla přes ně mosazná tyč, aby se tam dal posunovat žebřík. Byly plné knih a označených šanonů.

Uprostřed místnosti stála obrovská zelená kožená pohovka Chesterfield, ta s prošívaným opěrátkem a velkými područkami. Vedle ní trůnilo ještě kožené křeslo. Na podlaze ležel červeno-modrý starožitný koberec. Kolem byly rozmístěny stolky s lampičkami a dalšími knihami.

Ve čtvrté zdi se nacházelo obrovské arkýřové okno, stejné jako v místnosti přes halu.

Závěsy byly zelené. Směrem k oknu a zády k nim stál obrovský dubový stůl. Vypadal, jako by vypadl z nějakého filmu o Divokém západě, o jakémsi rančerovi, kterému patřila půlka Texasu.

Etta se otočila kolem dokola a rozhlédla se. „Teď už chápu, proč má Ben tak dobrý vkus.“ Když se Henry zatvářil zmateně, dodala: „Jeho pokoj nahoře. Moc se mi to místo líbí. Nevadilo by, kdybych se tam zabydlela?“

„Byl by poctěn.“ Henry se otočil a kývl k vysoké knihovně vlevo od dvojitých dveří. „Tyhle jsou moje.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se, když přistoupila blíž. Všechny knihy v té části a všechny šanony na sobě nesly označení H. F. Logan. „Vaše?“

Henry se skromně pousmál. „To *F* znamená Fredericks. V Masonu existuje dům, který postavil můj dědek. Před pár lety byl zrestaurován a je moc hezký.“

Etta přistoupila blíž a začala knihy vytahovat. Byly o historii Středozápadu: Kansas, Missouri, Nebraska, Oklahoma. Kresby a malby kovbojů, bizonů, původních Američanů a psanců zdobily všechny knihy. „Můj otec by je zbožňoval. Je to účetní se zálibou v Divočím západě. Musím mu o tom povědět.“

Vyndala z kapsy telefon a napsala otcí.

Bydlím u spisovatele. H. F. Logana. Slyšel jsi o něm někdy?

„Chvíli mu potrvá, než odpoví. Je –“ Telefon jí cinknul. „To byla rychlost.“ Se smíchem zvedla mobil, aby ho ukázala Henrymu. Odpověď byla v podobě všemožných emotikonů: vybuchující hlava, smajlík smějící se tak, až mu tečou slzy, zvednuté palce a ohňostroj.

Jako další přišlo: Popros ho o podepsanou knihu.

Henryho tvář zrudověla rozpakami a radostí. „Povězte mu, že mu samozřejmě pošlu celý balíček, hned jak to půjde. Tedy po téhle divné karanténě.“

„Nebo ho předáme Freddy. Může si zaflirtovat s poštmistrem.“

„Dobrý nápad.“ Henry mávl rukou po místnosti. „Takže se vám moje pracovna líbí? Patřila mému otcí a jeho otcí. Pověděl jsem Caroline, že ji může přebudovat, aby byla modernější.“

„A ona moudře opáčila, že dokonalost není třeba měnit.“

„Víceméně. Opravdu prohlásila, že se jí líbí. Je útulná.“

Etta kývla k obřimu stolu. V zadní části byl vyřezaný kovboj na koni, jak chytá do lasa tele. „Kde jste ho získal?“

„S Benem jsme ho objevili na jedné aukci v Masonu. Tehdy byl sotva batole. Zvedl jsem ho a on se natáhl. Dokonale se na koně vešel. Museli jsme ho koupit.“ Na okamžik se nad tou příjemnou vzpomínkou usmíval, pak zvedl oči. „Vsadím se, že máte hlad, a navíc už je skoro čas. Musíme uvařit. Nevadilo by vám najíst se venku?“

„To by se mi moc líbilo.“ Když se vrátili do kuchyně, podívala se na krabici, kterou tu Freddy nechala. „Jste vegetarián?“

Henry otevřel dveře vysoké skříňky, o níž předpokládala, že je to spíž. Uvnitř však byl mrazák s označenými balíčky a krabičkami. Hovězí, vepřové, kuřecí, mořské plody. „Na co máte chuť?“

„To je úžasné. Ehm... Musím se vám k něčemu přiznat.“

„Ve skutečnosti neumíte vařit.“ Zněl zničeně.

„Nevařím jako jiní lidé. Učila jsem se od Lestera. Ve food trucku.“

Henry vypadal nechápavě.

„Málo prostoru, hladoví lidé čekající na slunci?“

Henry stále nechápal.

„Fajn,“ řekla. „Vytáhněte tu stoličku a posad'te se a nechte mi tenhle úžasný prostor pro sebe.“

Udělal, co mu řekla, a Etta se pustila do práce. Nejdřív pobíhala po kuchyni, aby dala dohromady to, co bude potřebovat. Henry zvedl nad její rychlostí obočí.

Plechovku zelených chilli papriček a otevírák postrčila k Henrymu, pak z mrazáku vytáhla balíček se pstruhem a dala ho do mikrovlnky, aby roztál.

Bleskovou rychlostí oloupala a nakrájela brambory a cibuli. Jednou rukou krájela, zatímco druhou vytáhla rybu z mikrovlnky. Naplnila dva pstruhy cibulí, olivami, zelenými papričkami, kapary a olivovým olejem, pak je zabalila do pečicího papíru.

Položila je tak rychle na rozehřátou pánev, že si Henry ani nevšiml, že ji dala na sporák. Zelenina přišla do pekáčku. Poté Etta použila ponorný mixér – o němž ani Henry netušil, že ho má v kuchyni – aby ušlehala vajíčka s mlékem a cukrem. Neměl tušení, co to připravuje, ale vonělo to skvěle.

Připadalo mu, že uběhlo teprve pár minut, než Etta poodstoupila. „Hotovo.“

Henrymu trvalo plnou minutu, než zavřel ústa. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Mně trvá deset minut, než nakrájím cibuli.“

„Protože jste nikdy nepracoval pro Lestera. ‚Rychle‘ je jediné slovo, kterému doopravdy rozumí. O mně tvrdí, že jsem jako želva.“

„Která vyhrála závod.“

„Přesně tak!“ zasmála se Etta. „To mu taky povídám. Půjdeme ven?“

„Nechcete házet talíři, že ne?“

Etta se ušklíbala. „Neříkejte to nahlas. Lester by vás mohl slyšet a nařídit mi, abych se to naučila.“

Henry vzal talíře, skleničky a příbory a vydal se na dvorek. Bylo to překrásné místo, s domem po jedné straně a vysokým plotem natřeným na bílo na druhé. Uprostřed vedla cihlová, mechem zarostlá cestička s květinovými záhonky po obou stranách. Nad vším postával strom, který se právě začínal zelenat.

Henry prostřel kulatý železný stůl a pak pomohl přinést jídlo. „Nemusíme jíst tak rychle, jako jste vařila, že ne?“

„Ano,“ usmála se Etta.

Henry se rozesmál. „To jsem si zasloužil.“

Poté co se posadila, otevřel v plotě jakýsi široký panel. „K čemu to je?“

„Překvapení.“

„Už se na něj těším.“ Pustili se do jídla.

„To je nesmírně lahodné.“ Henry se na ni vážně zadíval. „Jak to, že nejste vdaná a nemáte tři děti?“

Etta pokrčila rameny. „Prostě se to nestalo.“

„Jste příliš mladá, než abyste mluvila v minulém čase.“

Když spatřila jeho výraz, měla pocit, že by to měla vysvětlit. „Na univerzitě jsem byla zasnoubená. Měli jsme se vzít, hned jak dostudujeme, a pak se pustit do plození těch dětí. Všechno bylo naplánované. Dokonce jsem měla vybrané i svatební šaty. Se spoustou krajky.“ Pokrčila rameny, jako by tím příběh skončil.

Ale Henry ji stále sledoval. „Co se tedy stalo? Podváděl vás?“

„Ne. Něco horšího.“ Nadechla se. „Moje matka byla velice dlouho nemocná, než zemřela. Táta musel pracovat a Alicia chodila do školy. Všichni mě potřebovali.“

„Takže jste zahodila vlastní životní plány a vrátila se domů, abyste se o rodinu starala.“

„Přesně tak.“ Zněla, jako by se obhajovala. „Bylo to nezbytné. Nic jiného jsem dělat nemohla.“

„A váš přítel?“

Etta si povzdechla. „Prohlásil, že si musím vybrat mezi ním a jimi. Nebylo to tak těžké.“

Henry přikývl. „To chápu. Rodina především. A co teď? Randíte s mladými muži a plánujete děti?“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že na to už je pozdě. Je mi čtyřiatřicet. V dnešním světě jsem prakticky stará panna. Jakýkoliv muž, kterého bych zaujala, má dvě exmanželky a tři dospělé děti, které by mě nesnášely, kdybych se snažila zaujmout místo jejich matky. Pěkně děkuju, ale ne.“

Henry se mračil. „Nemůžete to jen tak vzdát. Existují –“

„Stop!“ Myslela to vážně. „Můj život je fajn. Mám rodinu a přátele a práci, kterou miluju. Nic víc nežádám.“

„Možná byste měla,“ namítl Henry tiše.

Etta se rozčileně zamračila. Nebyl jediný, kdo to říkal, ale nic mu do toho nebylo. Možná byla chyba tu zůstat. Chystala se to říct, ovšem pak se dveře do domu vedle nich otevřely.

Henry zničehonic odložil vidličku, opřel se na židli a zmlkl.

Etta byla ráda, že opustili téma o tom, co by měla udělat se svým životem. „Co se to děje?“

Henry neodpověděl, pak však vzduch naplnil zpěv. Byl to ženský hlas, ale velice hluboký. „Sytý“ bylo jediné slovo, jímž se dal popsat. Ten zvuk byl nadpozemsky krásný. Božský. Znovuzrozená Jessye Normanová.

Etta si ani neuvědomila, že se zarazila s vidličkou na půli cesty k ústům. Když se Henry natáhl a dotkl se jejího zápěstí, sklonila ruku. Stejně jako Henry se opřela na židli a poslouchala.

Ta žena zazpívala tři písně, všechno kostelní chvalo-zpěvy. „Nearer My God to Thee“, „Holy, Holy, Holy“ a „Just a Closer Walk with Thee“.

Když třetí skladba skončila, Henry vstal, vešel do kuchyně a vrátil se s vidličkou, talířem a vysokou sklenicí vody s ledem. Vše položil na stůl mezi ně.

O chvílku později vyšla z domu žena. Byla statná, ale ne tlustá, a kráčela s rovnými zády a hlavou vztyčenou. Byla to velice působivá osoba.

Henry jí podržel židli a ona se posadila.

„Tohle je Etta,“ oznámil. „Zůstane tady a bude se o mě starat.“

„Někdo musí.“ Byla nejspíš o třicet let mladší než Henry, ale střelila po něm laškovným pohledem. Zjevně byli přátelé už dlouho.

„To byla nádhera,“ vyhrkla Etta. „Zpíváte profesionálně?“

„Jen v kostele,“ odvětila rychle.

„Ach, to byste však měla! Mohla byste –“ Ettu zarazil Henryho pohled. Ehm. Ožehavé téma. „A jen pro nás,“ dodala. „Soukromý koncert pro Henryho a mě. Máme to ale štěstí.“

Henry se souhlasně usmál. „Tohle je Sophie.“

Etta se zachumlala v posteli. Bylo sotva deset večer, nicméně byla neuvěřitelně ospalá. Za to může nejspíš Henry, pomyslela si. V půl desáté prohlásil, že takhle dlouho neponocoval od doby, co mu bylo sladkých šedesát.

Když se rozhlédla po pokoji, ponořeného ve stínech z lampičky na nočním stolku, začínala mít pocit, že v jejím životě nebyla doba, kdy by ho neznala.

Sophie se nezdržela dlouho. Pomohla Ettě s přípravou pudinku s karamelovou krustou a prozradila jí, že je asistentkou v pojišťovací společnosti. Zničehonic pak prohlásila, že má zkoušku ve sboru a musí jít.

Jakmile osaměli, Etta probodla Henryho přísným pohledem. Věděl, na co se ptá. Proč se Sophie zpíváním neživí?

„Má hrůzu z vystupování,“ zněla jeho odpověď.

Etta poklidila stejně rychle, jako uvařila, a pak Henrymu pověděla, že chce prošmejdit jeho knihovnu. „Chci se podívat na *vaše* knížky.“ Poznala, že ho její žádost potěšila.

Zbytek večera strávili v družném mlčení. Etta si přitáhla židli a stolec nedaleko Henryho knih a pustila se do nich. Poté co odešel spát, si vybrala několik svazků a vyšla nahoru, aby se osprchovala a zalezla do postele. Existovalo něco lepšího než pohodlná postel s čistým povlečením a dobré knihy?

Zívla a chystala se právě zhasnout, když z knížky vypadla nějaká fotka. Byli to mladí chlapi hrající fotbal. Okamžitě poznala Bena. Běžel za míčem, který se nacházel kousek od brankové tyče. *Vsadím se, že dal gól*, pomyslela si.

Položila snímek na noční stolec, pak ho ale znovu zvedla. Po straně stál mladý muž, starší než Ben, možná krátce po dvacítce, a hrdě se usmíval. Vypadal tak trošičku jako Ben. Nějaký bratranec? Synovec? uvažovala. Odložila fotku, zhasla a okamžitě usnula.

O dvě hodiny později Henry vyšel schody do patra. Musel se dvakrát zastavit, aby popadl dech. Měl za sebou roky nočního kontrolování lidí, na nichž mu záleželo, a jeho zrádné srdce ho teď nezastaví. Světlo v chodbě stačilo na to, aby viděl, že Etta tvrdě spí. Když se otáčel, zahlédl fotku na stole. Byl to ten den, kdy Ben dal gól a jeho mužstvo vyhrálo. Všichni byli moc šťastní!

Zvedl fotku a vyšel z pokoje, podařilo se mu tiše sejít po schodech. Ulevilo se mu, když byl dole. O pár minut později už byl v posteli a jeho srdce se vrátilo ke stabilnějšímu tempu. *Dokázal jsem to!* pomyslel si. *Dosáhl jsem svého cíle. Alespoň v to pevně doufám.* Načež usnul.

2

Když se Etta probudila, v hlavě měla mlhu. Nedávalo to smysl, ale připadalo jí, že stojí v kostele. Byl nedbale postavený, vypadal, jako by ho splácali dohromady za jediný víkend. Po její pravici stály hrubé lavice. Když nedokázala otočit hlavu, došlo jí, že není úplně vzhůru, takže se jí to musí zdát. Kolem břicha měla něco pevného. Přikrývku?

Zaslechla nějaký hlas, který znala, a pohlédla tím směrem. Byl to její otec! Na sobě měl starobylý tmavý oblek s černou pruhovanou vázankou. Začal nosit kostýmy, zatímco byla pryč? Měl jí říct, aby ten oblek nechala vyčistit. Byl celý pomačkaný a špinavý.

Probodával Ettu hněvivým pohledem, což se ještě nikdy předtím nestalo. „Tak ano, nebo ne?“ vyštěkl.

„Co?“ zeptala se. „Jaké ano –“

„To mi stačí,“ zavrčel. „Jste manželé. A teď odsud vypadněte.“ Otočil se a odkráčel.

Etta zmateně sledovala, jak odchází. *Manželé? Co to má znamenat?* Když ji někdo vzal za levou ruku, překvapilo ji to, a tak sklopila pohled. Mužská ruka jí navlékala na prst zlatý prsten. Všechno jako by se to odehrávalo zpomaleně. *Vsadím se, že tenhle sen způsobilo Henryho vyptávání na to, proč ještě nejsem vdaná,* pomyslela si.

Když měla prsten na prstě, vzhlédla do tmavých očí velice pohledného muže. Ne jako z obálky časopisu *Vogue*, ale drsnějšáckého. Neoholené vousy, čtvercová brada, pleť, jež prozrazovala, že nepoužívá opalovací krém. Ruka, která držela její, byla drsná jako smirkový papír, dlaň byla jeden velký mozol. Na sobě měl také starodávný oblek.

„Gratuluju, šéfe,“ pronesl muž vedle nich. Byl menší a byl cítit potem a koňmi. Jako její otec, i on si oblékl kostým jako z nějakého hollywoodského westernu.

Tenhle sen je neskutečně reálný!

Vyšší muž, „šéf“, zřejmě její „manžel“, od ní poodstoupil. Obklopili ho další tři chlapi, byli špinaví a šířila se kolem nich nelibá vůně. Smáli se a gratulovali mu, zatímco se jeden po druhém podepisovali na nějaký dokument na malém stolku.

Šéf ustoupil, podíval se na Ettu a zvedl pero. Bylo ocelové a vedle stála malá lahvička s inkoustem, do níž ho měla ponořit. „Co? Žádné kuličkové pero?“ zeptala se.

Čtyři muži na ni zírali v mlčenlivém zmatku.

Rozhodně sním velice hodnověrně, pomyslela si. Vykročila, ovšem pak téměř upadla.

Bůh jí pomoz, ale měla na sobě sukni, která se skoro dotýkala podlahy. Jak v tom má vůbec chodit? Muži ji dál sledovali, a tak popadla předeek a vykročila s veškerou elegancí, již dokázala posbírat.

Došla až ke stolku. Nahoře na papíru bylo napsáno, že se jedná o oddací list. Henrietty Lily Wilmontové a Maxwella Jamese Lawtona.

Etta se chystala odmítnout, byl to však přece jen sen, tak co na tom záleží?

Podepsala se a pak ustoupila. „Takže teď je ze mě vdaná panička?“ Začínala si myslet, že ten sen je k popukání zábavný. Nemohla se dočkat, až to poví Henrymu. Její podvědomí spojilo jeho knížky a otázky do toho nejživějšího snu, jaký kdy měla.

„Teď už je pozdě si to rozmyslet,“ prohlásil jeden z mužů.

Vážně by si měla dát sprchu, blesklo jí hlavou. A kdo ve snu cítí i pachy?

„Vzala jste si toho nejhoršího ničemu,“ sdělil ten druhý Ettě. „Zapřáhne vás do práce už od úsvitu. A ne nechá vás, dokud nevyjde měsíc.“

„Tehdy začíná *vopravdická* dřina,“ ozval se třetí a všichni se chechtali jako pubertáči.

„A ven!“ nařídil vysoký muž. „Ten plot musí být do západu slunce opravený.“

Muži couvali k otevřeným dveřím s chlípnými úšklebky na umazaných tvářích. „Jenom do západu slunce, šéfe? To já bych vydržel dýl.“

„Freida říká něco jiného.“

Tři chlapi se hlasitě rozřehtali, pak odkvačili ze dveří, když k nim muž výhruzně vykročil.

„Omlouvám se za ně,“ řekl.

Etta na něho jen mrkala. To je ale zvláštní sen. Vsadila by se, že kdyby si měla vymyslet nějaký sen o svatbě, bylo by to s mužem, který by do ní byl bláznivě, vášnivě, šíleně zamilovaný. Jenže kromě chvíle, kdy jí tenhle muž navlékal prsten na prst, se od ní jinak držel o několik metrů dál. A teď se na ni díval,

jako by ji hodnotil. V jeho očích se rozhodně nezračila žádná láska. Dokonce ani zalíbení. Jako by ji nikdy předtím neviděl.

„Připravená?“ zeptal se, když zvedl z lavice starý kožený klobouk a nasadil si ho.

„Jistě,“ přitakala. Začínala být čím dál víc při vědomí. Nebo víc... Nebyla si jistá, že „při vědomí“ je správný popis pro sen. Víc vnímala své okolí.

Když znovu zakopla, sklopila oči na to, co má na sobě. Dlouhá, silná, tmavá sukně. Vršek byl těsný jako rukavice, ale měla přes něj přehozený malý krajkový kabátek. I když oblečení bylo těžké a nepohodlné, nejhorší bylo to, co cítila pod ním. Tak těsný mohl být jen korzet. Copak někdo použil na utažení tkaniček klíč na pneumatiky?

Nadechla se a chytila se v pase. Ke svému překvapení ho téměř dokázala obejmout dlaněmi, protože byl teď opravdu uzounký. Ano, bolelo to, ale korzet dosáhl toho, co roky chození do posilovny nezvládly.

Zvedla pohled k tomu muži a vytřeštila oči.

Možná zahlédl něco z toho, co cítila, protože se na ni pousmál.

Vyšli z kostela a Etta se u dveří zastavila. Před nimi se rozkládala široká ulice, jež byla dlážděná, pokud se tomu tak dalo říct, koňským trusem, blátem, kukuřičnými klasy, udupanými odpadky a ani se jí nechtělo uvažovat čím vším ještě. Po každé straně stály dřevěné budovy, jež vypadaly, že jen jen čekají, až se jich zmocní nějaký požár. Holičství, salon, obchod, salon, stáje, salon, salon, salon.

„Hádám, že lidi tady rádi popíjejí,“ konstatovala. Naklonil k ní hlavu, ale neodpověděl.

Vedle čekal opotřebovaný starý nákladní povoz, do něhož byli zapřažení dva koně. Vzadu bylo nalože-

no několik truhlic. Jedna z nich vypadala jako ta v nohách Benovy postele. To, co viděla, zjevně začleňovala do svého snu.

„Je tu všechno?“ zeptal se.

Odhadovala, že podle něho jsou ta zavazadla její. *Zajímalo by mě, co jsem si sbalila?* Přikývla.

Sešli schody a Etta se podařilo nezaplést se do sukně, zatímco kráčela k povozu. Zastavila se a zírala na něj. Jak má, proboha, vylézt nahoru? Kam má dát nohy? A kam ruce? Jak se tak připravovala na výstup, svlékla si krajkový kabátek. Byl příliš pěkný a jemný, než aby v něm vlezla do dřevěného povozu. Muž stál za ní. Vzal oděv, zvedl víko jedné z truhlic a opatrně ho uložil dovnitř.

Etta pohlédla zpátky na povoz, který jí připadal téměř nedosažitelný.

„Aaach!“ vyhrkla, když ji muž najednou uchopil kolem drobného pasu, zvedl ji, jako by byla dítě, a usadil ji vpředu. „Obvykle mi chlap ani neotevře dveře,“ zamumlala.

Musel ji slyšet, protože když přešel na druhou stranu, věnoval jí o maličko zářivější úsměv než předtím. Sáhl dozadu a vyndal roli plátna. „Tohle je svatební dar od Alice.“

Chtěla se zeptat, kdo je Alice, ale zřejmě se domníval, že tu osobu zná. Rozbalila látku. Uvnitř byl deštník. Oprava, slunečník, který byl tak nádherný, až Etta sotva dokázala popadnout dech. Výplň mezi rámem byla ze slonovinového hedvábí a okraje vyšité drobnými modrými kytičkami se zelenými lístečky. Ze středu vycházela řada stejných kytiček. Očividně byl vytvořený ručně.

„To je nádhera,“ zašeptala.

Na okamžik jako by jeho výraz roztál a působil téměř zranitelně.

„Vyřídím to své sestře.“

Křehký výraz zmizel, ale trval natolik dlouho, aby pochopila, že svou sestru miluje. Zamlouvalo se jí, že má rodinu, na níž mu záleží.

Zabalila slunečník zpátky do látky a uložila ho do přihrádky u nohou.

Mužův výraz byl znovu nečitelný tak jako dřív. Rozvázal opratě a švihl s nimi, aby koně vyrazili.

Stačilo jen pár metrů, než Ettě došlo, že jet na tvrdém dřevěném sedátku po rozježděné cestě není takové, jak to vypadá v televizi. Pohazovalo to s ní ze strany na stranu a pak nahoru a dolů. Nebýt toho, že měla pod sukni snad půl tuctu spodniček, zadek by měla jednu velkou modřinu.

Podíval se na ni. „Jsi v pořádku?“

„Jistě.“ Zuby jí cvakly o sebe, když přešli přes hromadu čerstvého koňského trusu. „Krásnému letnímu dni se nic nevyrovná.“ Nadechla se a pak se z toho zápachu rozkašlala.

Znovu se pousmál.

Etta se zazubila. Její rodina a Lester byli tak zvyklí na její vtípkování, že už si ho skoro ani nevšimli, takže bylo příjemné najít někoho, kdo to oceňoval. *Tahle část snu dává smysl*, pomyslela si. Jistěže se jí zdá o někom, komu se líbí její smysl pro humor.

Zničehonic vstoupila před povoz nějaká žena. Ani se na něj nepodívala, natož aby dala koním a vozu přednost.

Muž prudce zatáhl za otěže a koně se ze všech sil snažili zastavit. Jenže jejich osm hubených nohou se zkroutilo, až téměř spadli. Muž vstal a snažil se zvířata upokojit.

Při tom škusnutí Etta vylétla dopředu, muž ji však popadl za nadloktí. V jedné ruce měl otěže a druhou

přidržel Ettu. Když se znovu posadila, narazila do sedadla tak tvrdě, až jí zadrnčely zuby, a měla pocit, že si snad narazila kostrč.

Žena na cestě ani nezvedla pohled.

„Zatraceně, Martho!“ vykřikl. „Mohla jste umřít!“

Šla dál, ale otočila hlavu, aby ho sjela pohrdavým pohledem. „Měl byste se naučit řídit.“

Muž se znovu posadil a obrátil se na Ettu. „Jsi v pořádku?“

Přikývla a dál zírala na tu ženu. Etta viděla několik jejích fotek. „Martha Loganová.“

„Ne. To je Martha Garrettová.“ Znovu práskl otěže-
mi. „Jmenuje se stejně jako tohle městečko.“

„Vlastní to tu?“

„Její manžel ano, jenže poté co zemřeli, moc půdy už jí nezbylo.“

„„Oni“?“

„Její manžel a syn byli zabiti ve válce.“

Etta si nebyla jistá, jakou válku má na mysli, ale nemohla to být jedna ze dvou světových válek. Musela to být... „Ve válce Severu proti Jihu?“

„Jaká jiná válka byla?“ odvětil a šokovaně se na ni podíval.

„Henry a Ben,“ řekla.

„Kdo to je?“

„Martin manžel a syn.“

„Její manžel se jmenoval Theodore. Chlapcovo jméno neznám.“

Zatímco pomalu jeli po špinavé, nevábne vonící ulici, Etta si prohlížela budovy a lidi.

Co jen by dala za mobil, aby si to mohla celé vyfotit! Tedy pokud by to bylo skutečné.

Když zastavil, aby nechal projet další povoz, Etta se podívala na jeden ze salonů. „„Děvčata a pivo,“ pře-

četla nápis nahlas. „To je nejspíš oblíbené v každé době.“ Když se uculil od ucha k uchu, potěšilo ji to. Přimět ho k úsměvu pro ni začínalo být posláním.

Dveře salonu se otevřely a ven vyšly dvě ženy. Jedna nesla košťe a druhá byla oblečená v červených šatech s hlubokým výstřihem a na obličeji měla spoustu líčidel.

Etta vytřeštila oči. „To je Sophie a Freddy.“

„Sally a Freida,“ opravil ji muž. „Ty by se ti nelíbily.“

„Chceš říct, že je to sexuální pracovnice, takže bych ji měla ignorovat? Ani ve snu! Freddy,“ zavolala a zamávala. „A Sophie. Ráda vás zase vidím.“

Dvě ženy na ni šokovaně pohlédly. Freddy zvedla ruku a zdráhavě zamávala, zatímco Sophie jen zírala.

Když povoz opět vyrazil, Etta se otočila na sedátku. „Umíte zpívat?“ zeptala se Sophie a obdržela krátké příkývnutí. Zadívala se na Freddy. „A vy máte ráda zeleninu. A zahradničení.“

Freddy vytřeštila oči a rovněž pokývala hlavou.

Etta se otočila se širokým úsměvem na tváři. „Vždycky je milé potkat přátele.“

Muž se neusmíval. „Nemyslím si, že by ty dvě mohly být tvoje –“

„Moje co?“ I vlastním uším zněla nepřátelsky. „Nemůžou být moje přítelkyně, protože jejich chování je nevhodné? Jsou pod moji úroveň?“

Střelil po ní zvláštním pohledem, jako by byla nějaká mimozemská bytost.

„Pardon,“ zamumlala. „Tam, odkud pocházím, je to jiné. Lidé jsou si rovni. Neopovrhujeme tím, jak si někdo vydělává na živobytí. Jsem si jistá, že Freddy dělá to, co musí, aby přežila.“

„Tvůj domov musí být velice odlišné místo,“ zamumlal se zachmuřením. Ujížděli mlčky v napjaté atmosféře.

Je to přece můj sen, uvažovala Etta. Proč bych se ztrapňovala ve svém vlastním vymyšleném snu?

Ve chvíli, kdy dorazili na konec dlouhé ulice, se objevila žena jedoucí na vskutku nádherném koni. Byl velký, černý a celý se leskl. Žena byla rovněž úchvatná. Etta už si začínala myslet, že v jejím snu jsou pouze lidé, kteří netuší, co znamená výraz „čistý“. Pak se ovšem objevila tahle žena. Od krku po chodidla byla schovaná v tmavě zelené vlně. Kdyby o takovém oděvu Etta četla v jedné z Henryho knížek, znělo by to zdrženlivě, ale způsob, jakým jí ulpíval na těle, takový rozhodně nebyl. Oblečení bylo sexy jako dámské prádélko v katalogu se spodním prádlem.

Když zastavila vzpínajícího se koně na Ettině straně povelu, usmála se, protože ji poznala. Byla to Benova manželka, Caroline, energická žena, která zbožňovala Henryho a navrhla pro něho domek. „Zdravím!“ vyhrkla Etta nadšeně. „Já jsem –“

Žena Ettu ignorovala. Oči upírala na muže. „Je to pravda?“ zeptala se.

Ústa měl stažená do pevné linky. „Ano, tohle je moje žena.“

Docela pozoruhodně se ušklíbla. „Tohle jsi tedy chtěl? Někoho starého a nudného?“

„To není moc hezké,“ podotkla Etta.

Caroline se na ni stále ani nepodívala. „Tohle jsi mi udělal? Po tom všem, co jsme spolu prožili?“ Její význam byl jasný: dovádění v posteli. „Jsi parchant a já doufám, že dostaneš, co si zasloužíš. Vlastně na to hodlám dohlédnout.“

Etta poznala rozezlenou ženu, když ji slyšela, a pochopila, že Caroline zaútočí. Rozmáchne se po něm svým dlouhým jezdeckým bičíkem. Jenže Etta seděla mezi nimi.